

»Smer tajfuna, Gospod ...«

Sredi sončnega japonskega poletja sva se srečala. Blizu jezera Jamanaka (po naše pisano) okrog 1.000 metrov nadmorske višine, pod severnimi pobočji gore Fudži. In zdaj sediva ob skodelicah rumeno-zelenega japonskega čaja. On je star okrog 65 let, oskrbnik obširnega počitniškega ozemlja, tradicionalen šintoist. Že dolgo sva si prijatelja. To in ono si lahko zaupava, kar se mi zdi neke vrste zdrava osnova za misijonarjenje. Ve, da sem katoliški misijonar. Ve tudi, da dnevno molim, tudi tisto molitev, ki jo Japonci imenujejo "go misa", po naše sv. maša. Zunaj okna je krasno poletje brez oblakov, ena sama neizmerna modrina. Ker sediva v senci visokih borovcev, vročino sicer čutiva, a nama ne jemlje sape. Kot se spodobi med prebivalcema Japonske, se dotakneva problema Severne Koreje. Oba sva mnenja, da pomeni s svojo zmeraj močnejšo oborožitvijo, vsaj nevarnost spopada na Daljnem vzhodu; pred kratkim je japonska vojska postavila na obalo severne Japonske moderne raketne naprave...

»Ali ste včeraj zvečer poslušali najnovejše vremenske novice?« me vpraša. Čelo se mu rahlo naguba, oči me nemirno gledajo.

»Sem. Mislite na novico o tajfunu?«

»Skrbi me,« odgovori in nadaljuje: »Naša pokrajina Jamanaši (po naše pisano) se pravkar pripravlja na jesensko žetev. Riž, koruza, krompir, breskve, zelenjava, grozdje...«

»Breskve sem že videl pri sadjarju - omamno dišeče... Tako lepih že dolgo nisem videl,« ga prekinem, potem ko s kimanjem nakažem, da ga dobro razumem in da ga bom podkrepil s primerno besedo.

»Najnovejši tajfun,« nadaljuje gospod Sakaki, »pa se s silno silo bliža prav naši pokrajini. Opustošil jo bo.«

»S kakšno hitrostjo se bliža?« ga vprašam.

»Vremenska napoved je za jutri zvečer.«

Spomnim se podobnih večerov: tuljenje vetra kot da je zblaznel, ječanje borov kot da jih kdo tepe, od časa do časa glasen padec drevesa ali padec težkih odlomljenih vej na streho, trepetanje vrat in oken, kot da bi jih kdo hotel izruvat, šum

potokov, ki drviyo iz višje ležečih krajev zmeraj hitreje, zmeraj glasneje, negotovost, kdaj se bo vse končalo.

Gospod Sakaki srkne čaj in se zastrmi v japonski vzorec skodelice. Spet ga vprašam:

»Torej bo že danes ponoči sprememba tega na videz tako trajnega vremena?«

»Ali pa jutri zjutraj,« odgovori. In doda: »Moj vrt in moje polje bosta izpostavljena. Upal sem z njunima dohodkoma plačati bolniški dolg za materino operacijo.«

»Eno rešitev poznam, gospod Sakaki.«

Začudeno me pogleda. Skozi okno zavije veter. On stopi k oknu na drugi strani hiše, ki daje pogled na košček neba med bori okrog hiše.

»Prvi oblaki prihajajo,« ugotavlja.

Vrne se k mizi. Gleda me.

»Veste,« povzamem besedo, »da sem misijonar. Tako kot vi sem ubog človek, a skušam služiti Kristusu. Vem, da živi v nebesih. Prosil Ga bom, da obrne tajfun proč od naše pokrajine.«

Naslednji dan okrog šestih zjutraj oblačno, lahek veter, veje se včasih zazibajo sem in tja. Vremenska slika na ekranu še zmeraj kaže smer tajfuna proti naši pokrajini. Ne vznemirja me. Kdor se preko vseh drugih sredstev preda božji pomoči, ji mora prepustiti čas in kraj posega - se razume, če je to v skladu z božjimi načrti. Še enkrat zaprosim: »Smer tajfuna, Gospod Jezus, blagovoli obrniti drugam. Breskve in grozdje bosta čudovito slastna, pravi dar iz nebes, če...« In dodam desetko rožnega venca, saj je naša ljuba Vnebovzeta Marija prva zavetnica naših otokov.

Še preden zadoni opoldanska napoved novic na ekranu potrka na vrata in hitro vstopi gospod Sakaki:

»Tajfun je spremenil smer. Ob obali se je obrnil proti severu.«

In šele zdaj se po lepi japonski etiketi globoko prikloni. In reče:

»Moj avto vas čaka zunaj, danes ste moj gost. Poznam odlično restavracijo,« in po

pomenljivem odmoru, »tudi s hobotnicami.« Ve, da jih imam posebno rad. V japonščini jih imenujemo "tako". Prosim, naglasite zelo rahlo: premočan akcent namreč pomeni nekaj drugega: zmaja, ki ga otroci narede iz papirja in lepila in ga na dolgi vrvici spustijo v zrak, posebno okrog novega leta.

Surove hobotnice so bile res izvrstne.